

1

Toen Gideon Strange zijn ogen opende was het donker en warm. Hij hoorde zijn vader huilen. Hij bleef roerloos liggen, hoewel het gesnik nieuw noch onverwachts was. Zijn vader zat dikwijls in elkaar gekropen in de hoek, alsof de slaapkamer van zijn zoon het laatste goede plekje ter wereld was. Gideon had zijn vader kunnen vragen waarom hij na al die jaren nog steeds zo verdrietig, zwak en gebroken was, en als zijn vader ook maar een beetje man was, zou hij waarschijnlijk antwoord geven. Maar Gideon wist wat zijn vader zou zeggen, dus bleef hij met zijn hoofd op het kussen naar de donkere hoek liggen kijken tot zijn vader zich overeind hees en de kamer door liep. Minutenlang stond hij zwijgend op Gideon neer te kijken. Toen legde hij zijn hand op Gideons haar en probeerde hij zich door te fluisteren sterk te maken. *Alstublieft, God, alstublieft.* Toen smeekte hij zijn al langere tijd overleden vrouw om kracht, en *Alstublieft, God werd Help me, Julia.*

Gideon vond het een zielige vertoning: de hulpeloosheid, de tranen, de trillende, vuile vingers. Stil blijven liggen was het moeilijkst, niet omdat zijn moeder dood was en geen antwoord had, maar omdat Gideon wist dat als hij zich zou verroeren, zijn vader zou vragen of hij wakker was of verdrietig of net zo verloren. Dan zou Gideon de waarheid moeten vertellen. Dat hij niet een van die dingen was, maar dat hij vanbinnen eenzamer was dan een jongen van zijn leeftijd zou moeten zijn. Maar zijn vader zei niets meer. Hij streek met zijn vingers door het haar van zijn zoon en bleef roerloos staan, alsof de kracht die hij zocht hem op magische wijze zou vinden. Gi-

deon wist dat dat nooit zou gebeuren. Hij had vroegere foto's van zijn vader gezien en had enkele vage herinneringen aan een man die lachte en glimlachte en niet bijna de hele dag dronk. Jarenlang had hij gedacht dat die man terug zou kunnen komen, dat het nog steeds kon gebeuren. Maar Gideons vader droeg zijn dagen als een verschoten pak, een lege man wiens enige passie werd gewekt door gedachten aan zijn lang geleden gestorven vrouw. Dan leek hij weer even op te leven, maar wat had je aan flitsen of hints?

De man beroerde nog een laatste keer het haar van zijn zoon en toen liep hij de kamer uit en trok de deur achter zich dicht. Gideon wachtte een minuut voordat hij zijn bed uit rolde, volledig gekleed. Hij liep op cafeïne en adrenaline en kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst had geslapen of gedroomd of gedacht aan iets anders dan wat er nodig zou zijn om een man te doden.

Hij slikte krampachtig en opende de deur op een kier. Hij probeerde geen acht te slaan op het feit dat zijn armen broodmager en bleek waren en dat zijn hart zo snel klopte als dat van een konijn. Hij vertelde zichzelf dat hij met zijn veertien jaar mans genoeg was en dat hij niet ouder hoefde te zijn om een trekker over te halen. Per slot van rekening wilde God dat jongens mannen werden, en Gideon deed alleen maar wat zijn vader zou doen als die daar mans genoeg voor was. Dat betekende dat doden en sterven ook deel uitmaakten van Gods plan. Dit bracht Gideon zichzelf in herinnering in de donkerte van zijn geest, in een poging de delen van hem die beefden, transpireerden en wilden overgeven te overtuigen.

Er waren dertien jaren verstreken sinds zijn moeder was vermoord, plus drie weken sinds Gideon de kleine, zwarte revolver van zijn vader had gevonden, en nog eens tien dagen sinds hij had uitgedokterd dat de trein van twee uur 's nachts hem naar de grijze, blokkerige gevangenis zou brengen aan de andere kant van het land. Gideon kende jongens die al eerder op rijdende treinen waren gesprongen. Wat je moest doen, zeiden ze, was zo hard rennen als je kon en niet denken aan hoe scherp en zwaar die grote, glimmende wielen waren. Maar Gideon was bang dat hij mis zou springen en zou worden overreden. Elke nacht had hij daar nachtmerries over, een flits van licht en donker en pijn die zo echt was dat hij wakker

werd met pijnlijke botten in zijn benen. Het was een gruwelijk beeld, zelfs als hij wakker was. Hij verdrong het dus en deed de deur wijd genoeg open om te zien dat zijn vader met een kussen tegen zijn borst gedrukt op een oude bruine fauteuil zat te staren naar de kapotte tv, waarin Gideon de revolver had verstopt die hij twee nachten eerder uit de ladekast van zijn vader had gestolen. Hij beseftte nu dat hij de revolver beter in zijn kamer had kunnen verstopten, maar hij had gedacht dat er geen betere bergplaats was dan de uitgedroogde ingewanden van een kapotte tv die het niet meer had gedaan sinds hij vijf was.

Maar hoe moest hij de revolver pakken terwijl zijn vader er recht voor zat?

Gideon had het anders moeten doen, maar hij dacht soms een beetje krom. Niet dat hij bewust moeilijk deed, zo ging het nu eenmaal. Zelfs de vriendelijke leraren opperden dat hij zich beter kon bezighouden met hout- en metaalbewerking dan met de ingewikkelde woorden in al die grote, zware boeken. Nu hij daar in het donker stond kwam de gedachte bij hem op dat die leraren misschien wel gelijk hadden, want zonder de revolver kon hij niet schieten of zich beschermen of God tonen dat hij de wil had om te doen wat nodig was.

Na een minuut deed hij de deur dicht en dacht: *De trein van twee uur...*

Maar de klok gaf al 1.21 uur aan.

Toen 1.30 uur.

Hij gluurde weer door de kier van de deur en keek toe terwijl een fles op- en neerging, tot zijn vader onderuitzakte en de fles uit zijn vingers gleed. Gideon wachtte nog vijf minuten en sloop toen naar de huiskamer. Hij stapte over motoronderdelen en flessen heen en struikelde bijna toen er een auto voorbijronkte en er licht door een kier tussen de gordijnen flitste. Toen het weer donker was liet hij zich achter de tv op zijn knieën vallen. Hij verwijderde de achterkant van het toestel en haalde een revolver tevoorschijn, die zwart en glad was en zwaarder dan hij zich herinnerde. Hij opende de cilinder en checkte de patronen.

‘Gideon?’

Het was de kleine stem, de kleine man. Gideon kwam overeind en zag dat zijn vader wakker was – een manvormige kuil in bevleekte kussens. Hij leek onzeker en bang, en heel even wilde Gideon weer onder de dekens kruipen. Hij kon ervan afzien, doen alsof dit nooit was gebeurd. Het zou fijn zijn, dacht hij, om geen man te doden. Hij kon de revolver neerleggen en naar bed teruggaan. Maar hij zag de bloemenkrans in de handen van zijn vader. De bloemen waren nu verdroogd en broos, maar op haar trouwdag had zijn moeder ze als een kroon in haar haar gedragen. Hij keek er nog eens naar – gipskruid en witte rozen, vaal en teer – en stelde zich toen voor hoe de kamer eruit zou zien als een vreemde er van bovenaf op neerkeek: de man met de dode bloemen, de jongen met de revolver. Gideon wilde de kracht van dat beeld uitleggen, zijn vader doen begrijpen dat de jongen moest doen wat de vader niet deed. In plaats daarvan draaide hij zich om en rende weg. Hij hoorde zijn naam weer, maar hij was de deur al uit, sprong half vallend de veranda af en ging er als een speer vandoor. De revolver voelde warm aan in zijn hand, de schok van het neerkomen op hard beton trok door zijn schenen terwijl hij rennend een half huizenblok aflegde, toen dwars door de tuin van een oude man een dicht bos in, dat van west naar oost liep langs de kreek, en vervolgens een hoge heuvel op naar het terrein met dichtgeroeste fabrieken omheind door een doorgezakte afrastering van draadgaas.

Hij viel tegen de afrastering aan terwijl zijn vader, ver achter hem, hem keer op keer bleef roepen, zijn stem zo luid dat die brak en oversloeg en hem uiteindelijk in de steek liet. Gideon aarzelde een seconde lang, maar toen in het westen een trein floot, schoof hij de revolver onder de afrastering door en klom hij eroverheen, waarbij hij zijn huid openhaalde en hard op zijn knieën viel op het overwoekerde parkeerterrein aan de andere kant.

Het gefluit van de trein klonk nu luider.

Hij hoefde het niet te doen.

Er hoefde niemand te sterven.

Maar hij wist dat de angst aan het woord was. Zijn moeder was dood en haar moordenaar moest daarvoor boeten. Hij rende naar

een opening tussen de uitgebrande meubelfabriek en het bedrijf waar vroeger garen werd gemaakt, waarvan nu een zijmuur was ingestort. Het was donkerder tussen de gebouwen, maar het lukte Gideon om zonder te vallen over de losse bakstenen naar een gat in de afrastering te rennen, vlak bij de grote witte eik in de verste hoek. Er was licht van een straatlantaarn en enkele laagstaande sterren, maar dat verdween toen hij op zijn buik onder het gaas door kroop en aan de andere kant in een greppel afdaalde. De aarde was droog en rul. Hij gleed weg, liet bijna de revolver vallen, ploeterde door een stroompje en klauterde aan de overkant de helling op. Buiten adem bleef hij even staan in een strook struikgewas die zich uitstreckte vanaf de metalen rails, die wit afstaken tegen de aarde.

Hij boog voorover, verkrampt, maar de trein maakte een bocht en wierp een lichtbundel de heuvel op.

Hij zal vaart moeten minderen, dacht Gideon.

Maar dat deed hij niet.

Hij denderde de heuvel op alsof die niets voorstelde. Drie locomotieven en een muur van metaal raasden voorbij alsof ze hem de adem wilden benemen. Maar met de seconde kwamen meer wagons de heuvel op, naar Gideons gevoel in het donker wel vijftig, en toen nog eens honderd. Het gewicht trok aan de locomotieven, en opeens beseftte Gideon dat de trein nu zo langzaam reed dat hij hem bijna kon bijhouden. Dat probeerde hij nu. Hij rende naast de trein mee terwijl de wielen gele vonken afschoten en een vacuüm opbouwden dat aan de botten van zijn benen zoog. Hij probeerde de metalen sporten op een wagon vast te pakken, toen bij een volgende wagon, maar ze waren hoog en glad.

Hij wierp een vluchtige blik over zijn schouder en zag de laatste wagons achter zich opdoemen, twintig misschien, en toen nog minder. Als hij de trein miste, haalde hij de gevangenis niet. Hij strekte zijn vingers, maar viel en schaafde zijn gezicht. Hij rende door, reikte en voelde een sport in zijn hand. Een folterende pijn trok door zijn schouder en zijn voeten bonkten over houten bielzen voordat de wagon eindelijk een huls om hem heen vormde.

Hij had het gehaald. Hij zat in de trein die hem naar een man bracht die hij ging doden, en de waarheid daarvan drukte op hem in

de duisternis. Het was niet meer alleen maar praten, wachten of plannen.

Over vier uur kwam de zon op.

De kogels zouden echte kogels zijn.

Maar wat dan nog?

Hij zat in het donker, vastbesloten, heuvel op, heuvel af, met huzen daartussen die op sterren leken. Hij dacht aan slapeloze nachten en honger, en toen de rivier onder de trein glinsterde, zocht hij naar de gevangenis en zag hij mijlenver weg in de kom van de vallei een fel licht. Het kwam razendsnel dichterbij, dus maakte hij zich klaar om de trein uit te springen op een plek waar de grond het vlakst en het minst rotsig leek. Hij zocht de kracht voor de sprong, maar stond nog steeds in de wagon toen de grond voorbijflitste en de gevangenis als een schip in de duisternis zonk. Hij zou zijn kans missen, dus dacht hij aan het gezicht van zijn moeder, stapte de wagon uit, viel en sloeg als een zak bakstenen tegen de grond.

Toen hij bijkwam, was het nog steeds donker, en hoewel de sterren minder fel schenen, had hij genoeg licht om langs de rails te strompelen tot hij bij een weg kwam die leidde naar een groepje bruine gebouwen, die hij een keer had gezien toen hij achter in een rijdende auto zat. Hij liep tot onder een bord waarop in zwarte letters GEVANGENEN WELKOM stond en bestudeerde de bar van B2-blokken met twee ramen aan de andere kant. Zijn gezicht was een wazige vlek in het glas. Er waren geen mensen, geen verkeer, en toen hij zich omdraaide naar het zuiden zag hij in de verte de gevangenis oprijzen. Hij bleef er minutenlang naar staan kijken, glipte toen de steeg naast de bar in en ging met zijn rug tegen een afvalcontainer zitten die stonk naar kippenvleugeltjes, sigaretten en pis. Hij wilde zich tevreden voelen omdat hij zo ver was gekomen, maar de revolver op zijn schoot leek misplaatst. Hij probeerde de weg in het oog te houden, maar er was niets te zien, dus deed hij zijn ogen dicht en dacht aan een picknick die ze hadden gehouden toen hij nog heel klein was. De foto die die dag was gemaakt stond thuis in een lijstje op zijn nachtkastje. Hij had een gele broek aan met grote knopen en meende zich te herinneren dat zijn vader hem hoog in de lucht had getild en was gaan ronddraaien, waardoor het leek alsof hij vloog.

Hij hield zich vast aan dat idee van die kindertijd, en toen stelde hij zich voor hoe het zou zijn om de man te doden die hem dat had ontnomen.

Pal naar achteren.

Arm gestrekt en onbeweeglijk.

Hij oefende het in gedachten zodat hij precies wist wat hij moest doen, maar zelfs in zijn hoofd trilde de revolver en schoot hij niet. Gideon had zich dit al duizend keer in duizend nachten voorgesteld.

Zijn vader was niet mans genoeg.

Hij zou niet mans genoeg zijn.

Hij drukte de loop tegen zijn voorhoofd en bad om kracht, en toen nam hij het nog eens door.

Pal naar achteren.

Arm gestrekt.

Nog een uur lang probeerde hij zich te vermannen. Toen braakte hij in de duisternis en sloeg hij zijn armen om zijn borst, alsof alle warmte ter wereld hem ook was ontstolen.

2

Elizabeth zou moeten slapen, dat wist ze, maar de vermoeidheid was meer dan alleen fysiek. De uitputting kwam door dode mannen en de vragen die daarop volgden, door een loopbaan van dertien jaar bij de politie die slecht leek af te lopen. Ze speelde de gebeurtenissen in haar hoofd af: het vermiste meisje en de kelder, de bloedige metaaldraad en de knallen van de eerste twee schoten. Twee was te verklaren, misschien zelfs zes, maar achttien kogels in twee lichamen was moeilijk te verkopen, zelfs al was het meisje in leven gebleven. Vier dagen waren verstreken sinds de schietpartij, en het leven dat daarop was gevolgd voelde nog steeds vreemd aan. Gisteren had een gezin van vier haar op het trottoir staande gehouden om haar ervoor te bedanken dat ze van de wereld een betere plaats maakte. Een uur later had iemand op de mouw van haar lievelingsjasje gespuugd.

Elizabeth stak een sigaret op en bedacht dat het allemaal neerkwam op waar iemand stond. Voor degenen die kinderen hadden, was ze een held. Een meisje was ontvoerd en slechte mannen kwamen om. Voor een heleboel mensen leek dat juist. Voor degenen die principieel de politie wantrouwden was Elizabeth het bewijs van alles wat er mis was met het wettig gezag. Twee mannen waren op een gewelddadige, beestachtige manier gedood. Vergeet dat het drugsdealers, ontvoerders en verkrachters waren. Ze waren doorzefd met achttien kogels, en voor sommigen was dat onverdedigbaar. Ze bezigden woorden als ‘marteling’, ‘executie’ en ‘politiegeweld’. Elizabeth had sterke gevoelens over de kwestie, maar ze was

vooral gewoon moe. Hoeveel nachten had ze al niet echt geslapen? Hoeveel nachtmerries toen ze eindelijk sliep? Hoewel de stad niet was veranderd en ze nog dezelfde mensen in haar leven had, leek het met het uur moeilijker te worden om zich vast te houden aan de persoon die ze was geweest. Vandaag was een perfect voorbeeld. Ze had zeven uur in de auto gezeten, doelloos rijdend door de stad en daarbuiten, langs het politiebureau en haar huis, tot achter de gevangenis en terug. Maar wat kon ze anders doen?

Thuis was een vacuüm.

Ze kon niet naar haar werk.

Ze reed een donker terrein aan de gevaarlijke rand van de binnenstad op, zette de motor af en luisterde naar de geluiden van de stad. Muziek bonkte uit een club twee huizenblokken bij haar vandaan. Op de hoek krijste een ventilatorriem. Ergens werd gelachen. Na vier jaar in uniform en negen met het gouden schildje kende ze elke nuance van elk ritme. De stad was haar leven en ze had er heel lang van gehouden. Nu voelde die... ja, wat?

Was 'verkeerd' het juiste woord? Dat leek te streng.

'Vreemd' misschien?

'Niet vertrouwd'?

Ze stapte de auto uit en zag in de duisternis een straatlantaarn in de verte tweemaal knipperen en vervolgens uitgaan. Ze draaide langzaam om haar as en stelde zich elk achterafstraatje en elke bochtige steeg binnen een straal van tien huizenblokken voor. Ze kende de crackpanden en luizige hotels, de prostituees en drugsdealers, wist op welke straathoeken je een grote kans liep doodgeschoten te worden als je iets verkeerd zei of iemand verkeerd aankeek. Alleen al in de afgelopen drie jaar waren er zeven mensen gedood in dit ongereide deel van de gebroken stad.

Ze was honderden keren op donkerdere plekken geweest, maar zonder de penning voelde het anders. Het morele gezag was belangrijk, net als het gevoel deel uit te maken van iets groters dan jezelf. Het was geen angst. Naaktheid zou een goede beschrijving zijn. Elizabeth had geen vriendjes, vriendinnen of hobby's. Ze was politieagent. Ze hield van de strijd en de achtervolging, de zeldzame, heerlijke momenten dat ze mensen hielp die het goed bedoelden.

Wat bleef er over als ze dat kwijtraakte?

Channing, zei ze tegen zichzelf.

Channing zou overblijven. Dat een meisje dat ze nauwelijks kende er zoveel toe deed was vreemd. Maar dat was wel het geval. Wanneer Elizabeth zich somber of verloren voelde, dacht ze aan het meisje. Ook wanneer de wereld op haar drukte of wanneer ze nadacht over de reële kans dat ze in de gevangenis zou belanden voor wat er in dat koude, vochtige hol van een kelder was gebeurd. Channing leefde, en hoe beschadigd ze ook was, ze had kans op een rijk, normaal leven. Een heleboel slachtoffers konden dat niet zeggen. Jezus. Elizabeth kende ook collega's die dat niet konden zeggen.

Elizabeth trapte de sigaret uit en kocht een krant bij een auto-maat naast een leeg eettentje. Terug in de auto spreidde ze de krant uit over het stuur en zag haar eigen gezicht naar haar terugstaren. In zwart-wit zag ze er koel en afstandelijk uit, maar dat leek misschien zo door de kop.

POLITIEHELDIN OF ENGEL DES DOODS?

Na het lezen van twee alinea's was heel duidelijk wat de verslaggever dacht. Hoewel het woord 'vermeend' enkele keren voorkwam, gold dat ook voor uitdrukkingen als 'onbegrijpelijke wreedheid', 'ongegronde gebruik van geweld', 'sterven een ondraaglijk pijnlijke dood'. Na jaren van positieve pers leek de plaatselijke krant zich uiteindelijk tegen haar te hebben gekeerd. Niet dat ze dat iemand kwalijk kon nemen gezien de publieke protesten en verontwaardiging en het feit dat de staatspolitie erbij betrokken was. De foto die ze hadden gekozen vertelde het verhaal. Ze stond op de trap van het gerechtsgebouw en keek naar beneden, en ze zag er kil en ontoeschietselijk uit. Dat kwam door de hoge jukbeenderen en diepliggende ogen, de lichte huid die op het krantenpapier grauw leek.

'Engel des doods. Jezus.'

Ze gooide de krant op de achterbank, startte de motor en reed de slechte delen van de stad uit, langs het gemarmerde gerechtsgebouw en de fontein op het plein in de richting van de universiteit, waar ze als een geest langs eethuisjes, bars en luid lachende jongelui glipte. Daarna kwam de betere buurt en reed ze langs koopappartementen en kunstgaleries, pakhuizen die waren verbouwd tot pubs, wellness-

centra en vlakkevloertheaters. Op de trottoirs liepen toeristen, enkele hippies en een paar daklozen. Toen ze de vierbaansweg bereikte waaraan de ketenrestaurants en het oude winkelcentrum lagen, ging ze sneller rijden. Het verkeer daar was minder druk en de weinige mensen die er liepen vielen minder op. Ze zette de radio aan, maar de praatzenders waren niet interessant en de muziekzenders pasten niet bij haar stemming. Ze reed in oostelijke richting en volgde een smalle weg door hier en daar een stukje bos en buitenwijken met huizen met toegangshekken geflankeerd door stenen zuilen. Binnen twintig minuten was ze de stad uit. Nog eens vijf minuten later liep de weg schuin omhoog. Toen ze de top van de berg bereikte, stak ze weer een sigaret op en keek ze uit over de stad, die er van bovenaf schoon uitzag. Heel even vergat ze het meisje en de kelder. Er was geen gegil, geen bloed of rook, geen gebroken kind of onherstelbare vergissingen. Er was licht en er was donker. Geen grijs of schaduwen. Niets daartussenin.

Ze liep naar de rand van de berg, keek naar beneden en probeerde een reden voor hoop te vinden. Er was geen aanklacht ingediend. Haar wachtte geen opsluiting in de gevangenis.

Nog niet...

Ze slingerde de sigaret de duisternis in en belde het meisje voor de derde keer in evenveel dagen. ‘Hallo, Channing, met mij.’

‘Rechercheur Black?’

‘Je zou me Elizabeth noemen, weet je nog?’

‘Ja, sorry. Ik lag te slapen.’

‘Heb ik je wakker gemaakt? Het spijt me. Ik ben er de laatste paar dagen niet helemaal bij met mijn hoofd.’ Elizabeth drukte de telefoon tegen haar oor en sloot haar ogen. ‘Ik verlies de tijd uit het oog.’

‘Het geeft niet. Ik slik slaappillen. Mijn moeder, snap je.’

Er klonk geruis en Elizabeth stelde zich voor dat het meisje overeind ging zitten in bed. Ze was achttien, een schat van een meid met een gekwelde blik in haar ogen en herinneringen die geen enkel kind zou moeten hebben. ‘Ik maakte me zorgen om je.’ Elizabeth kneep in de telefoon tot haar hand pijn deed en de wereld ophield met ronddraaien. ‘Met alles wat er speelt helpt het om te weten dat met jou alles oké is.’

‘Ik slaap veel. Het is alleen erg als ik wakker ben.’

‘Het spijt me zo verschrikkelijk, Channing...’

‘Ik heb het aan niemand verteld.’

Elizabeth werd opeens stil. Warme lucht dreef de berg op, maar ze had het koud. ‘Dat is niet de reden dat ik je bel, lieve schat. Je hoeft niet...’

‘Ik heb gedaan wat je zei, Elizabeth. Ik heb aan niemand verteld wat er in werkelijkheid is gebeurd. Dat zal ik ook niet doen. Dat zou ik nooit doen.’

‘Dat weet ik, maar...’

‘Wordt de wereld soms donker voor jou?’

‘Huil je, Channing?’

‘Voor mij wordt die een beetje grijs.’

De stem brak en Elizabeth stelde zich de slaapkamer van het meisje voor in het grote huis van haar ouders aan de andere kant van de stad. Zes dagen geleden was Channing in een straat in de stad spoorloos verdwenen. Geen getuigen. Geen motief behalve het voor de hand liggende. Twee dagen later had Elizabeth haar knipperend met haar ogen uit de kelder van een leegstaand huis naar buiten geleid. De mannen die haar hadden ontvoerd waren dood, door achttien kogels geveld. Nu was het middernacht, vier dagen later, en de kamer van het meisje was nog steeds roze en zacht en gevuld met alle spulletjes van haar kinderjaren. Als daar een boodschap in lag, kon Elizabeth die niet vinden. ‘Ik had niet moeten bellen,’ zei ze. ‘Het was egoïstisch van me. Ga maar weer slapen.’

De lijn ruiste.

‘Channing?’

‘Ze vragen me wat er is gebeurd, weet je. Mijn ouders. De raadsman. Ze vragen het de hele tijd, maar het enige wat ik hun vertel is hoe je die mannen hebt gedood en hoe je me hebt gered en hoe blij ik was toen ze dood waren.’

‘Het is oké, Channing. Jij bent oké.’

‘Maakt dat me tot een slecht mens, Elizabeth? Dat ik blij was? Dat ik achttien kogels niet genoeg vond?’

‘Natuurlijk niet. Ze verdienden het.’

Maar het meisje hilde nog steeds. ‘Als ik mijn ogen dichtdoe, zie

ik ze. Ik hoor de grappen die ze tussendoor uitwisselden. De manier waarop ze van plan waren me te doden.’ Haar stem brak weer, en de breuk was dieper. ‘Ik voel nog steeds zijn tanden op mijn huid.’

‘Channing...’

‘Ik hoorde dezelfde opmerkingen zo vaak dat ik ging geloven wat hij zei. Dat ik verdiende wat ze met me deden, dat ik ze zou vragen me te doden voordat ze met me klaar waren en dat ik zou smeken voordat ze dat eindelijk lieten gebeuren.’

Elizabeths hand werd nog witter om de telefoon. Artsen hadden negentien sporen van beten geteld, de meeste door de huid, maar Elizabeth wist uit lange gesprekken dat de dingen die ze tegen haar zeiden het meeste pijn deden, het weten en de angst, de manier waarop ze geprobeerd hadden haar te breken.

‘Ik zou hem hebben gevraagd me te doden,’ zei Channing. ‘Als jij niet was gekomen toen je kwam, zou ik hem hebben gesmeekt.’

‘Het is nu voorbij.’

‘Ik denk van niet.’

‘Jawel. Je bent sterker dan je denkt.’

Channing werd weer stil en in de stilte hoorde Elizabeth haar onregelmatige ademhaling.

‘Wil je morgen bij me langskomen?’

‘Ik zal het proberen,’ zei Elizabeth.

‘Alsjeblieft.’

‘Ik moet morgen met de staatspolitie praten. Als ik het red, kom ik. Zo niet, dan zie je me overmorgen.’

‘Beloof je dat?’

‘Dat beloof ik,’ zei Elizabeth, hoewel ze er geen verstand van had hoe gebroken dingen moesten worden gerepareerd.

Toen ze weer in de auto stapte, voelde Elizabeth zich nog steeds losstaan van de wereld, en net als op andere momenten in haar leven wanneer ze niet wist waar ze heen moest gaan en niets te doen had, ging ze naar de kerk van haar vader, een nederig gebouw dat smal en bleek tegen de nachthemel oprees. Ze parkeerde onder de hoge toren, keek naar de kleine huizen die als blokken op een rij stonden en dacht voor de honderdste keer dat ze in zo’n huis zou

kunnen wonen. Hoe arm de buurt ook was, de mensen werkten, brachten kinderen groot en hielpen elkaar. Zulke gemeenschapszin leek tegenwoordig een zeldzaamheid, en ze geloofde dat veel van wat deze plek zo bijzonder maakte aan haar ouders te danken was. Hoezeer zij en haar vader ook van mening verschilden over het leven en hoe je dat moest leiden, hij was een voortreffelijke dominee. Mensen die een relatie met God wilden, waren bij hem aan het goede adres. Vriendelijkheid. Gemeenschap. Hij hield de buurt draaiende, maar dat werkte alleen als het op zijn manier werd gedaan.

Elizabeth verloor dat vertrouwen toen ze zeventien was.

Ze volgde een smal pad onder zware bomen door naar de pastorie waar haar ouders woonden. Net als de kerk was die klein en eenvoudig en wit geverfd. Ze verwachtte niet dat er iemand wakker zou zijn, maar haar moeder zat aan de keukentafel. Ze had dezelfde jukbeenderen als Elizabeth en dezelfde diepliggende ogen, een mooie vrouw met met grijs doorschoten haar en een huid die ondanks veel jaren van hard werken nog steeds glad was. Elizabeth bleef een volle minuut naar haar staan kijken. Ze hoorde honden, een trein in de verte, het gehuil van een zuigeling in een ander ver huis. Sinds de schietpartij had ze het huis gemedend.

Waarom ben ik dan hier?

Niet voor haar vader, dacht ze. Dat nooit.

Waarom dan wel?

Maar dat wist ze.

Ze klopte op de deur en wachtte terwijl stof achter de hordeur ruiste en haar moeder verscheen. ‘Hallo, mam.’

‘Meisje van me.’ De hordeur zwaaide open en haar moeder stapte de veranda op. Haar ogen schitterden in het licht, haar gezicht straalde van blijdschap toen ze haar armen spreidde en haar dochter omhelsde. ‘Je belt nooit. Je komt nooit langs.’

Haar toon was luchtig, maar Elizabeth drukte haar dichter tegen zich aan. ‘Het waren een paar verschrikkelijke dagen. Het spijt me.’

Elizabeths moeder hield haar op armlengte afstand en bekeek haar gezicht nauwlettend. ‘We hebben boodschappen ingesproken, weet je. Zelfs je vader heeft gebeld.’

‘Ik kan niet met papa praten.’